

**E E N E R N S T I G W O O R D
O V E R D E L E E R D E R W E D E R G E B O O R T E
G e r i c h t a a n d e v e r s c h i l l e n d e
G e r e f o r m e e r d e g e z i n d t e n**

door

D.J. Bastmeijer

verkrijgbaar bij:

voorzien van enige opmerkingen ten aanzien van deze tegenwoordige tijd

L.S.

Niet lang geleden sprak ik op een begrafenis over de woorden van Johannes 5: 25. Het merendeel van de grote familie, behorende tot de Geref. Gemeente en Oud Gereformeerden, was het met de leer, getrokken uit deze woorden, niet eens, zij vonden het maar een arm Evangelie. Terecht werd hierop door iemand geantwoord, dat het een arm Evangelie is voor een rijk mens. Een rijk mens is iemand die niet weet dat hij is: ellendig en jammerlijk en arm en blind en naakt. (Openb.3:17) Voor hem, die dat wel te weten gekomen is, is het echter een rijk Evangelie, nog de enige mogelijkheid om zalig te worden.

Vanzelfsprekend heb ik over deze dingen nog veel nagedacht en het resultaat is deze overdenking, waarin de leer der wedergeboorte wordt gehandhaafd tegenover de dwalingen die alom op de kansels geleerd worden.

Niet alleen in de verschillende afgescheiden kerken, die bij uitstek gereformeerd menen te zijn, doch ook in de kring der Hervormd-Gereformeerden wordt de bijbelse leer der wedergeboorte meer of minder vervalst.

Dat deze door de z.g. midden-orthodoxie en in de Geref. Kerken evenmin geleerd wordt volgens Schrift en Belydenis zal de aandachtige lezer wel bemerken als hij weet wat dáár onder wedergeboorte verstaan wordt.

Wanneer de lezers hetzelfde doen als de Bereërs nl."dagelijks onderzoeken of deze dingen alzo zijn" (Hand.17:11), dan zullen zij ook tot de slotsom komen dat de leer over de wedergeboorte thans heel anders geleerd wordt dan in de tijd der reformatie. Ruim honderd jaar daarna leerde ds.Hellenbroek, wiens vragenboekje o.a. in de Geref. Gemeenten nog veel gebruikt wordt, deze leer nog zuiver ^[1]. Men leze Hoofdstuk XL over het "Verbond der genade".

Wanneer slechts één bedrogene door deze overdenking tot ernstig zelfonderzoek en een heilzame wanhoop zou komen, zou dit geringe werk reeds ruimschoots beloond zijn.

^[1] Helaas niet altijd even consequent als de reformatoren en bijv. Th.van der Groe.

OVERDENKING NAAR AANLEIDING VAN JOHANNES 5:25

"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u; de ure komt en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem van de Zoon Gods, en die ze gehoord hebben zullen leven".

Voorwaar, voorwaar - Amen, amen - het is waarachtig! Gelukkig dan ook degenen die in waarheid ook voorwaar - amen kunnen zeggen op de woorden van deze tekst.

"De ure". Met deze ure wordt niet bedoeld de wederopstanding der doden op de jongste dag, wanneer de doden Zijn stem zullen horen en dan zullen opstaan hunne graven. Er is hier sprake van de onwederstandelijke roeping, van de wedergeboorte, dus van een hoogst belangrijke zaak.

Evenals in de dagen van de omwandeling van de Heere Jezus op aarde is het in onze dagen. De zuivere leer over deze zaken is verloren gegaan. De Heere Jezus zei tegen Nicodemus: "Zijt gij een leraar Israëls, en weet gij deze dingen niet?" (Joh. 3:10). Deze vraag kan met het volste recht ook thans worden gesteld aan degenen die voorgeven bedienaars te zijn van het Goddelijk Woord.

"De ure komt". Dat komen ziet in het bijzonder op de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag. Dan zou de belofte des Vaders worden vervuld die de Heere Jezus aan Zijn discipelen had gegeven. De Heilige Geest zou dan in veel ruimere mate als ooit tevoren worden uitgestort. Op die dag werd door 3000 mensen de levendmakende stem van Christus gehoord.

"De ure komt en is nu." Deze levendmakende stem is het eerst gehoord in het Paradijs door onze eerste voorouders, Adam en Eva, in de woorden. "Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad, dat zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen." (Gen. 3:15). Verder is en zal die stem alle eeuwen door gehoord en gehoord worden door al degenen die uitverkoren zijn tot het eeuwige leven. Zo kon de Heere Jezus dan ook zeggen: "en is nu."

"Wanneer de doden zullen horen." Er wordt hier niet gesproken van de lichamelijke dood, maar van de geestelijke dood!

Wat is de oorzaak van deze geestelijke dood?

De Heere God, onze Schepper, heeft ons geschapen in of naar Zijn beeld en gelijkenis. Hij schiep de mens opdat deze Hem eeuwig zou loven en prijzen.

Adam en Eva konden dat doen, omdat zij Zijn heerlijkheid aanschouwden. Want men kan God alleen verheerlijken als men Zijn heerlijkheid aanschouwt. Zij hadden echter van God een gebod ontvangen, dat zij niet zouden eten van de boom der kennis des goeds en des kwaads. Daarin lag opgesloten dat zij tot Hem in de rechte verhouding moesten blijven, d.w.z. al schepsel tegenover de Schepper. Ze waren immers maar stof, uit de aarde genomen, en hadden op zichzelf niets te betekenen. Los van God zouden ze weer tot stof moeten wederkeren. De Heere had dan ook gezegd: "Ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood

sterven." (Gen. 2:17) De duivel schilderde hun echter bij monde van de slang voor, "dat zij de dood niet zouden sterven, maar dat God wist dat hun ogen zouden geopend worden en zij als God zouden zijn, Kennende het goed en het kwaad." Zij verloren God uit het oog, hoorden naar de verleidende stem en aten van de verboden vrucht. "De bezoldiging der zonde is de dood"

(Rom. 6:23), en alzo vielen zij af van God, Die hun leven was, Die zij kenden aan de wind des daags, en vielen de vorst der duisternis toe, werden zijn gewillige onderdanen. Dat was de geestelijke dood, die de lichamelijke dood tot gevolg heeft. De ziel van de mens is echter onsterfelijk en zal voortleven na dit leven, hetzij in de hemel of in de hel.

Men vindt de lichamelijke dood verschrikkelijk en met recht, doch wie bekommert zich over zijn geestelijke dood, over zijn gescheiden staat van God. Deze doodstaat is veel verschrikkelijker.

Zo is dan de mens in het paradijs van God afgefallen en het is hem ten enenmale

onmogelijk om door zichzelf, door eigen kracht tot Hem weder te keren. Onze Catechismus zegt dan ook zo terecht, op grond van Gods Woord, dat de mens onbekwaam is tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Hij kent God niet meer en God is ook voor hem verborgen. Wel heeft God in de mens nog wat overgelaten van Zijn beeld waarin hij geschapen was ²[2]. Hij heeft verstand en zelfs een vrije wil, doch een wil die geheel tegen God indruist en doet wat de vorst der duisternis hem voorhoudt. Hierdoor maakt de mens de kloof, die door de zonde tussen God en hem gekomen is, dagelijks groter.

Met zijn verstand kan de mens zelfs grote bevattingen hebben van God. Denk maar aan de woorden die Paulus aanhaalt van enige heidense dichters: "In Hem leven wij en bewegen wij ons." (Hand.17:28). Maar wat doet de mens met hetgeen hij door zijn natuurlijke Godskennis en de algemene bearbeiding door Gods Geest weet? Hij gebruikt al deze dingen om zich voor God staande te houden, als wapenen om tegen God te strijden. Hoe meer men van de ware godsdienst weet, des te gevaarlijker een mens komt te staan. Want er staat in de Schrift dat er niemand is die God zoekt, ook niet tot één toe. (Ps.14:2,3; Ps.53:3,4; Rom.3:10-12). Dat gaat geheel tegen de wil, tegen het eigen "ik" van de mens in, die immers als God wil wezen en er niets van weten wil dat hij God niet kent, niet zoekt, niet gelooft, niet liefheeft.

Als de Heere iemand een woord in het hart werpt, men zegt wel eens "aanslaat", bijv. door de woorden: "Mijn zoon - mijn dochter - geef Mij uw hart en laat uw ogen Mijne wegen bewaren" (Spr.23:36), dan geeft hij met zijn verstand, ja met betraande ogen toe dat de Heere daar recht op heeft. Maar wat is zijn antwoord, al spreekt hij het niet uit? "Vandaag niet, morgen ook niet, ik moet eerst nog dit en nog dat". Maar de Heere blijft zo'n mens bearbeiten door de Heilige Wet. De mens gaat dan allerlei zonden afbreken, reformeren (wat alles op zichzelf goed is), maar heimelijk steunt hij hierop. Hij ge-looft niet dat eerst de boom goed moet zijn, zal deze goede vruchten kunnen voortbrengen.(Matth.12:33).

Wat de tweede tafel der Wet aangaat, daarin kan men het dikwijls ver brengen, tenminste voor het uitwendige. De geestelijke strekking van de geboden, zoals die wordt verklaard in de Catechismus, doet zo'n mens echter dieper delven en meer berderf ontmoeten ³[3]. Maar de eerste tafel van de Wet, God lief te hebben bovenal, dat valt heel wat moeilijker. Vooral omdat bij de verdere ontdekking de Heere door Zijn Geest het licht van het Evangelie laat schijnen op de Wet. Paulus zegt in Rom. 7.7 "Ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de Wet niet zeide: Gij zult niet begeren". Zo wordt het begeren om zalig te worden buiten het geloof in Christus ook zonde. "En Die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde.....omdat zij in Mij niet geloven." Joh.16:8,9).

Of de zaligheid achter zo'n bearbeiding ligt, zal de uitkomst moeten leren. Velen, zeer velen stranden ergens, hetzij doordat zij uit eigen kracht geloven, uit de wil des vleses, of uit de wil des mans. (Joh. 1:13). Anderen vinden hun grond in beloften, psalmversjes, dromen, gezichten, tranen, vernedering en wat niet al. Zij menen aan de gaven des Geestes genoeg te hebben, het is hun eigenlijk niet om God te doen. Men spreekt zelfs van mensen "die uit de vrucht gerechtvaardigd zijn". Christus hebben ze echter niet nodig. Zij menen geroepen, wedergeboren te zijn, maar "het moet nog toegepast worden" zeggen ze. De Heere zal dit echter in zulk een weg nooit doen, want

²[2] Zie hiervoor artikel 14 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis.

³[3] Lees Paleario "De weldaad van Christus den gekruisigde" (ook verschenen onder de naam van Benedetto van Mantua), het tweede hoofdstuk over de vijfvoudige functie van de Wet.

alleen de doden zullen Zijn stem horen. "Hij maakt de ellendige in zijn ellende vrij". (Job.36:15). Maar toch pleiten ze op het Vaderlijk mededogen, versmadende het Offer van Christus. Buiten Christus is God echter een verterend vuur. Zo'n mens poogt wel werkzaam te zijn met Christus met de woorden der waarheid, doch hij werkt maar met de schaduw, niet met de levende Christus, Die zit aan de Rechterhand des Vaders. Als hij dit deed, dan zou hij de blijdschap des geloofs smaken en kunnen zeggen met de Bruid in het Hooglied: "Ik was in Zijn ogen als een die vrede vond".

Als de mens voor het eerst of bij vernieuwing God ziet van aangezicht tot aangezicht, dan zegt hij met Jacob: "Mijn ziel is gered geweest". (Gen.32:20).

Mogelijk zult ge tegenwerpen: "Wordt een mens, die met de dingen der eeuwigheid bezig is geworden dan nooit eens bemoedigd of onderwezen"? Ja stellig, maar omdat hij nog onder de wet is, kan hij daar toch nooit gelovig werkzaam mee zijn totdat God in zijn hart heeft geschenen om te geven verlichting van de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus, (2 Kor.4:6). Dit is hetzelfde als de levendmakende stem van Christus te horen. Dus niet voordat men een geestelijk dode is geworden, een arme van geest, een geheel ontblote vindt dit plaats.

Zolang de mens God nog wil bewegen om hem zalig te maken, werkt de mens nog uit het werkverbond. Als nu een mens die vastgelopen is, die zich doodgewerkt heeft, het Evangelie geopend wordt, hij dus de stem des Zoons Gods hoort, dan ziet hij dat God hem bidt van Christus' wege: laat u met God verzoenen, want Die, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem". (2 Kor.6:20,21). Dan ziet hij dat al zijn werkzaamheden, om God over te halen, ongelooft was, vijandschap, zwaardsteken in het Middelaarshart van Christus. Daarover bedrijft hij rouw (de Evangelische droefheid, gewerkt door de Geest der genade en der gebeden, zie Zach.12:1) en Openb.1:7).

Wanneer de mens echter blijft weigeren zich met Christus te laten verzoenen, geen acht slaat op Zijn roepstem, die toch tot ieder mens komt die met het Evangelie in aanraking gekomen is, de roepstem, "zie Ik sta aan de deur en Ik klop: indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen en Ik zal avondmaal met hem houden, en hij met Mij

(Openb.3:20), dan zal" zijn deel buiten zijn in de poel, die brandt van vuur en sulfer, hetwelk is de tweede dood (Openb. 21:8). Deze tweede dood is de eeuwige dood.

Weer anderen zijn rechtzinniger, zij belijden grif, soms ook (hoewel zeldzamer) met tranen, dat zij onbekeerd zijn, doch ernstig vragen om bekeerd te worden. Ze vragen om deze en die weldaad en hebben nog wel een hoopje dat de Heere vroeg of laat zal komen.

Er was in onze stad een vrouw die op haar sterfbed telkens riep: "Heere, kom toch over!" Maar... de Heere kwam niet over. Zij wilde niet zien dat Hij gekomen was, dat alles volbracht was en dat ze dat nu geloven moest. "Dit is het werk Gods, dat gij gelooft, dien, die Mij gezonden heeft." (Joh.6:29).

Nog weer anderen hebben wat gezien van de mogelijkheid om zalig te worden. Men noemt dat "een ontsluiting van de weg der verlossing".Blinde leidlieden der blinden, die zoiets hebben uitgedacht! Zij ontleen dit aan de natuurlijke geboorte, maar aanvaarden niet de consequentie daarvan. Als er ontsluiting gekomen is, is het kind nog niet geboren; het kan nog wel stikken en het levenslicht niet aanschouwen. Weg dus met zulke ongerijmdheden. De Heere jesus zei echter tegen Nicodemus, Dat men het Koninkrijk Gods niet zien zal, tenzij men wedergeboren wordt ^[44]. En hoe dat gebeurt beschrijft Hij in de volgende verzen van Joh.3, waar Hij op de noodzakelijkheid van het geloof wijst. Maar men heeft de duisternis (een ontsluiting, een niet geopenbaarde Christus) liever dan het licht (de wedergeboorte, de geopenbaarde Christus).(Joh.3:20).

⁴⁴Men draait dus de zaken geheel om en verdraait zo de Schrift tot hun eigen verderf.

Wat een "sterke uitgangen" kunnen zulke mensen hebben naar de Heere Jezus, zonder Hem nog te kennen. Ze kunnen zo hartelijk om Hem wenen, steunende op dat bedrieglijke gevoel.

Dat noemen ze dan "honger en dorsten naar de gerechtigheid", ook wel een toevluchtnemend geloof ^[5]. Er zijn dorpen in ons land waar veel van zulke "levende" mensen waren, als gevolg van de misleidende prediking. Ze worden echter schaarser, want de grovere wereld dringt overal verder door, de kerken zijn verlengstukken van de wereld geworden. Als ambtsdragers zijn die mensen bijzonder welkom, maar dikwijls zijn ook zij niet eens meer te vinden ^[6].

Wat gruwelijk dat de wettische woelingen van deze mensen met "toevluchtnemend geloof" worden bestempeld. De meeste ziekbedbekeringsen kan men niet hoger waarderen, op droggronden worden de mensen zalig gesproken. En als zij dan voor het uitwendige onberispelijk leven of geleefd hebben, is het nog gevaarlijker, want er wordt ook al van een heiligmaking gesproken vóór ^[7] de rechtvaardigmaking, voordat men door een rechtvaardigend geloof Christus heeft leren kennen. Maar wijs deze mensen, al hebben ze nog zo'n zachtmoedig karakter, een op hun droggronden, dan zullen ze zó boos worden, dat zij u wel zouden willen doden. De satan weet dat goed, hij zei: "Huid voor huid, al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven". (Job 2:4). Als de liefde der waarheid niet wordt aangenomen om zalig te worden dan zendt de Heere een kracht der dwaling, dat de leugen geloofd wordt. (2 Thess. 2:10)

Heeft de Heere echter de zaligheid voor iemand weggelegd, dan ontnemt Hij door ontdekkende genade alles wat hij heeft. Hij wordt dan gewaar dat zijn hart niets is dan een vallei vol zeer dorre doodsbeenderen. Hij ziet dat die fijne vezels waarmee hij aan de zonde gebonden is, niet zijn los te maken. Hij begint hoe langer hoe meer God te rechtvaardigen als Hij hem komt weg te stoten. Hoort of leest hij het Evangelie, hij stemt toe dat alles volbracht is, dat God alles gedaan heeft. Maar hij kan en wil niet geloven dat dit nu niet alleen voor anderen maar ook voor hem is. Dit is hem nu even onmogelijk als dat hij een aarde zou kunnen scheppen. Dikwijls wordt hij dan meer dan ooit de vreselijke hardheid van zijn hart gewaar.

Laat de Heere nu zo'n mens in die vreselijke toestand liggen? Neen! In de stilte der eeuwigheid heeft hij hem al uitverkoren, hij is reeds gekocht door het dierbaar bloed van Christus, met hem gekruisigd en opgestaan, maar dát is nu juist voor hem verborgen ^[8]. Weet hij dat te vroeg, dan bedriegt hij zichzelf. Is echter de dag van Gods heirkraft aangebroken, de ure waarin Christus Zijn stem laat horen, dan wordt hij ingeleid in zijn doodstaat. En dáár hoort hij als een dode de stem des Zoons Gods.

^{5]}Voor meer licht in deze zaken raadplege men 'De bekeeringsweg van Eva van der Groe', waarin deze zaken helder worden afgewezen op grond van de Heilige Schrift.

^{6]}Vooral in de vorige eeuw is ons volk vergiftigd door die misleidende leer (o.a. in de afgescheiden kerken waar de valse leer ook werd gebracht), maar het is vooral het loslaten geweest van Gods Woord in de tijd van ná de Reformatie (vanaf 1600).

^{7]}lezer dit is rooms, de heiligmaking volgt op de rechtvaardigmaking!

^{8]}Helaas weet men dat onder invloed van de valse leer **juist wél**, dit tot verderf van onsterfelijke zielen. Dit noemt men dan een rechtvaardigmaking van eeuwigheid, zonder echter in het oog te houden dat de Schrift en de reformatoren hier wat anders onder verstaan.

Wat is dat voor een stem? Geen andere dan de stem van het Evangelie. Misschien heeft hij het Evangelie al duizenden malen gehoord en gelezen. Maar nu is het geen uitwendige roeping, maar een krachtige, onwederstandelijke roeping ^{9[9]}

Wat hoort de ziel dan? Dat God de Vader Zijn enig geliefde Zoon gegeven heeft om in onze plaats alles te doen om ons zalig te maken. Dat de Zoon vrijwillig dat op Zich genomen heeft en in de volheid des tijds ons verdorven vlees en bloed heeft aangenomen; zich dieper vernederd heeft dan wij gevallen waren, om ons uit het verderf te kunnen redden. De Heilige Geest, Die van de Vader en de Zoon uitgaat, komt de mens nu lieflijk te overreden om niet langer te volharden in zijn ongelof, doch daar nu amen op te zeggen; te geloven (de trekking des Vaders) Joh.6:44. Daarop komt de zondaar zich over te geven en te doen waar het de Heere om te doen was, zoals we in het begin opmerkten, nl. zijn hart aan Hem te geven.

Bij de een gaat dit met meer ruimte dan bij de ander. Maar of het nu een "O God, wees mij zondaar genadig" is, of een "Heere, gedenk mijner", of een "De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken", of een "Dat wil, dat zal ik doen, ik zoek de zegen alleen bij U, o bron van troost en licht", of "Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn; Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons met Hem ook niet alle dingen schenken?"- Hoe verschillend het ook moge toegaan, de een gaat af gerechtvaardigd in zijn huis, de ander hoort "Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn", een derde verheugt zich dat hij aan God gelovig geworden is, een vierde zegt "Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?" - eigenlijk komt het alles op hetzelfde neer en hebben ze allen enerlei hart. Ezech.11:19 "Ik zal hun enerlei hart geven, en zal een nieuwe geest in het binnenste van u geven; en Ik zal het stenen hart uit hun vlees wegnemen, en zal hun een vleses hart geven".- Alweer een andere beschrijving van de wedergeboorte.- En wanneer ze elkaar ontmoeten en vertellen van deze dingen, dan zijn ze het allen hartelijk met elkaar eens, hoezeer er ook verschil kan zijn over bijkomstige dingen. Ze lezen hetgeen ze ondervonden hebben en nog verder ondervinden in de Bijbel, bij de reformatoren en de oude geschriften voor zover deze gegrond zijn op Gods Woord, wat met alle "oude schrijvers" niet altijd het geval is ^{10[10]}. Hartelijk zijn ze het eens met de gehele wolk der getuigen van alle eeuwen en uit alle landen.

Maar weet nu zo'n mens dat hij gerechtvaardigd is? Ach, daar denkt hij meestal niet aan, want hij kan het niet op over het wonder dat God in mensen zoals hij een welbehagen heeft. Het ligt in zijn hart: "Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij, en hetgeen ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof des Zoons Gods, Die mij liefgehad heeft en Zichzelf voor mij heeft overgegeven." (Gal.2.20). Maar durft hij dit nu met de mond belijden? Ach neen, maar de Heilige Geest laat hem meer en meer zien wat hem alles geschonken is door Christus' bitter lijden en sterven en door Zijn volmaakte gehoorzaamheid. Hij doet hem de kracht zijner opstanding meer en meer ondervinden. De Heilige Geest eigent het alles toe wat hij in Christus heeft, vergeving van zonden en dagelijkse vernieuwing des levens. Hij doet hem gebruik maken van Christus als Profeet, Priester en Koning, waardoor hij instaat gesteld wordt, (door het geloof een lidmaat van Christus zijnde en deel hebbende aan Zijn zalving) als profeet Zijn Naam te belijden, als priester zichzelf tot een levend dankoffer Hem te offeren, en

^{9[9]} zie de Dordtsche leerregels hoofdstuk 3/4 paragraaf 11 en 12, de Nederlandsche Geloofsbelijdenis **artikel 22, en de Catechismus vraag 65**

^{10[10]} Na het jaar 1600 is men Wet en Evangelie gaan **vermengen in plaats van te onderscheiden**. Lees dus de reformatische geschriften en die van: Th.van der Groe, Th.Boston, de Erskines, Th.Hooker, Th.Sheppard, S.Stoddard, J.Owen, J.van Lodensteyn, H.Binning enz.....

als koning in dit leven met een vrij en goed geweten strijden tegen de zonde en de duivel.(antw.32 Heidelbergsche Catechismus).

Daartoe wordt de christen in allerlei aanvechtingen en bestrijding gebracht, waardoor het geloof beproefd wordt. Hij moet nu leren "volkomenlijk te hopen op de genade", niet te vrezen maar nochtans te geloven dat hij met Christus gestorven en ook opgestaan is, en dat zijn leven -niet in hemzelf- maar "met Christus is, verborgen in God."(Col.3:3)

De Heere is niet allen de beginner, maar ook de voleinder des geloofs. Wat gelukkig! anders zou er nog niets van terecht komen. Dan wordt aan hem vervuld wat Paulus zegt in 2 Kor.4:11 "Want die leven, worden altijd in de dood overgegeven om Jezus' wil, opdat ook het leven aan Jezus in ons sterfelijk vlees zou geopenbaard worden."

Hoe beschrijft nu de Heilige Schrift het rechtvaardigende geloof? "En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid." Dus de rechtvaardigheid, die Christus door Zijn lijden en sterven voor onze zonde en door het volmaakte gehoorzamen van de Wet heeft teweeg gebracht voor ons, wordt ons toegerekend, alsof wijzelf voor de zonde geleden en de Wet persoonlijk volbracht hadden. Luther zei het zo schoon: "Heere Jezus: Gij zijt mijn gerechtigheid, ik daarentegen ben Uw zonde." Die zalige persoonsverwisseling, Hij, de Immanuël, in onze plaats. De Heere Jezus zei tot Martha:"Die in Mij gelooft zal leven al ware hij ook gestorven." In het Hoogepriesterlijke gebed zegt Hij van Zijn discipelen: "Zij hebben waarlijk bekend, dat Ik van U ben uitgegaan, en hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt." ^{[11][11]} (Joh.17:8)."Zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven,; welke niet uit den bloede, noch uit de wil des vleses, noch uit de wil des mans, maar uit God geboren zijn."(Joh.1:12, 13).

Er wordt wel eens gezegd: ^{[12][12]} "Ik heb Hem niet aangenomen, maar Hij heeft mij aangenomen." Daardoor wordt uitgesproken dat men God niet heeft leren kennen, - de levendmakende stem des Zoons Gods niet heeft gehoord. In de wedergeboorte ontvangt men oren om deze stem te horen, of wat hetzelfde is te geloven. Wanneer in Joh.6:40 de Heere Jezus zegt,"Dat een iegelijk die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft het eeuwige leven heeft",dan is zien of aanschouwen hetzelfde als horen.

Maar nu volgt daar onmiddellijk op "en in Hem gelooft", dus Hem aanneemt, het ene is een gevolg van het andere. Ook hier geldt het "Wat God samengevoegd heeft,scheidde de mens niet". Daarom staat er in Joh.:25 ook zo uitdrukkelijk:"....en die ze gehoord hebben, zullen leven." En wat is nu de eerste openbaring van dit leven? Een gelovig toevlucht nemen onder de schaduw Zijner vleugelen, een op Hem zijn betrouwen stellen. Dit toevlucht nemen verschilt hemelsbreed van hetgeen men in onze dagen "toevluchtnemend geloof" noemt.^{[13][13]}

Men zegt ook wel "Ik heb geen geloof, maar de Heere Jezus heeft voor mij geloofd."Uit de voorgaande aangehaalde

Schriftplaatsen blijkt duidelijk dat ook dit mis gegrepen is. De tekst waarop men zich

^{11[11]}hier blijkt dus uit dat de discipelen het ware geloof hadden, de Mond der Waarheid geeft er zelf **Getuigenis van!**

^{12[12]}let op wat hierop volgt, men neemt God niet aan door het geloof, maar laat God op een "zogenaamde rechtzinnige wijze" de Heere het alles doen, waardoor men met Gereformeerde woorden de Heilige Schrift geweld aandoet.

^{13[13]}Hier neemt men Jezus aan door het geloof met een **gelovige kennis van Hem**, terwijl de valse leer van tegenwoordig de Heere **niet aanneemt door het geloof**, maar alleen maar wettisch **hongert en dorst**.

dan o.a. beroept(Gal.2:20) "Ik leef door het geloof des Zoons Gods," kan niet anders betekenen dan te leven door het geloof in de Zoon van God ^{[14][14]}. Luther zegt in zijn verklaring van deze tekst:"Hier hebt ge het juist beschreven hoe het toegaat en wat er geschiedt als de mens gerechtvaardigd zal worden. Deze woorden zijn een schoon voorbeeld van een waarachtig en vast geloof. Wie nu deze woorden leert:"Ik leef in het geloof des Zoons Gods, Die mij heeft liefgehad en zichzelf voor mij heeft overgegeven", en met Paulus aldus kan spreken, dat hij het ook voor heel zeker en waar houdt wat Paulus voor zich heeft uitgesproken en voor gehouden heeft, die is reeds waarachtig en recht zalig". Ook zegt hij (Luther):"Ik leef niet uit het vlees, of naar het vlees, maar in het geloof, uit het geloof en naar het geloof." - De Heere Jezus heeft door Zijn geloven wel het geloof verworven; juist daardoor is het mogelijk dat wij door de werking des Heiligen Geestes, dus door een geschonken geloof, geloven. De Catechismus zegt ook duidelijk dat "de Heilige geest ook mij gegeven is, opdat Hij mij door een waar geloof Christus en al Zijn weldaden deelachtig make. In Ef.3:13 zegt Paulus: "Opdat Christus door het geloof in uwe harten wone."

"En die ze gehoord hebben zullen leven."Dáár begint dus de wedergeboorte, de roeping, dáár is de rechtvaardigmaking. Uit de voorgaande tekst blijkt dit ook overduidelijk. Joh.5:24:

"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, Die Mijn Woord hoort en gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven en komt niet in de verdoemenis, maar is uit de dood overgegaan in het leven."

Is u dit nog niet duidelijk genoeg, lees dan Joh.6:53: "Tenzij dat gij het vlees van de Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt (d.i. tenzij gij in Mij gelooft- zie kanttekening Staten Bijbel), zo hebt gij geen leven in uzelfen."

Men noemt dit een troosteloze leer, een arm Evangelie, ja, dat vonden ook de velen die Christus verlieten, omdat Hij hun had gezegd dat niemand tot Hem kon komen, tenzij dat het hem gegeven werd van de Vader. (Joh.6:65). De discipelen dachten er echter anders over, zij antwoorden op de vraag van Jezus of zij ook niet wilden weggaan:"Heere, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens."

(Joh.6:67,68).

Hebt gij de levendmakende stem van Christus gehoord dan zult gij van dezelfde belijdenis zijn. Ge zult eenmaal het lichaam der zonde afleggen en eeuwig leven, al zijt ge dan gestorven naar het lichaam. Dan zult gij de Drieënige God, Die Zich hier in u openbaarde ^{[15][15]} en Die gij toen door het geloof hebt aangenomen, zien gelijk Hij is en aan de tweede Persoon in dat Goddelijke Wezen gelijk zijn. Dan zult ge volkomen beantwoorden aan het doel waartoe gij geschapen en herschapen zijt, nl. Hem Die u gekocht heeft met Zijn dierbaar bloed, het Lam dat geslacht is van voor de grondlegging der wereld tot in alle eeuwigheid toebrengen de lof, de eer en de aanbidding. Dit is immers nu reeds de begeerte van uw hart!

Verwerpt en haat ge deze leer der Apostelen en profeten, dan zegt de Heere Jezus u de oorzaak daarvan, nl."dat gij de Vader noch Hem niet gekend hebt."(Joh. 16:3). Verhard u dan niet, maar laat u leiden, eerst tot de vuile bron van al uw wanbedrijven en dan tot de fontein die geopend is tegen de zonde en de onreinheid (Zach.13:1). Tegen de zonde van het ongeloof als de wortelzonde, en de onreinheid (onzuiverheid in

¹⁴[14]Zie de kanttekening op deze plaats (99), daar wordt o.a. gesproken van een vertrouwen dat de Zoon Gods voldaan heeft. De Catechismus beschrijft in vraag 21 wat dat vertrouwen is.

¹⁵[15]Namelijk **in Zijn zoon door de krachtige werking van de Heilige Geest**.

de leer of belijdenis), die de eigenlijke oorzaak is van de onreinheid in de wandel, en ook de eerste oorzaak van het diepe verval in staat en kerk. De ingestelde kerken zijn gelijk geworden aan een vallei vol dorre doodsbeenderen. De geraamten van de leer, neergelegd in de belijdenisgeschriften, zijn er nog, maar zeer dor en zonder geest. Maar dat staat vast zovelen de Heere er nog toe roepen zal, die zullen Zijn stem horen, en het zal worden één kudde, en één Herder.

Misschien wilt ge tegenwerpen dat deze leer valse lijdelijkheid in de hand werkt. Dit ligt niet aan de leer zelf, maar aan de mens die zijn doodstaat niet gelooft. Gelooft hij die, dan zou hij "grijpen naar het eeuwige leven" en acht geven op de roepstem: "Ontwaak gij die slaapt, en sta op uit de doden; en Christus zal over u lichten."(Ef.5:14). Dus hij zou de levendmakende stem van Christus horen of gehoord hebben.

Deze leer, hoezeer ook verduisterd en verborgen door alle eeuwen heen en vooral in de laatste tijden ^{[16][16]}, staat zeer duidelijk in het Woord van God en wordt ook beleden in onze belijdenisgeschriften (de Catechismus, de 37 artikelen van de Nederlandsche Geloofsbelijdenis, en de Leerregels tegen de remonstranten).

Nog eens - we kunnen hier nooit genoeg van doordrongen zijn - In het Paradijs had God de mens goed geschapen en ook krachten verleend om Hem te kunnen gehoorzamen, Zijn wil te doen volgens het werkverbond. Deze krachten hebben we door onze ongehoorzaamheid in Adam volkomen verloren. Als dat niet waar was zou het overbodig geweest zijn dat God de Vader Zijn Zoon gaf tot een slachtoffer voor de zonde en dat een Drieëinig God ons komt te overtuigen, te trekken, met Zich te verenigen, toe te rekenen wat Hij verworven heeft, deelachtig te maken, en ons daarmee te vertroosten.

In het genadeverbond zijn wij ten enenmale uitgeschakeld. De besnijdenis was en de Doop is daar een teken van. Deze sacramenten leren geen halfheid, maar dood (afgesneden zijn - verdrinken) en leven (opstanding, schepping). De mens is er totaal buitengezet en wordt door het geloof in Christus (Gods gave) ook weer geheel ingezet. Maar niet door een geloof van eigen maaksel, doch alleen door een geloof waartoe de opstandingskracht van Christus nodig is, lees bijv. Ef.1 en 2. Alleen door deze leer, de leer der Apostelen en profeten wordt God op het hoogst verheerlijkt en de mens op het diepst vernederd. "Uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen." (Rom.11:36). Maar "de natuurlijke mens", niet begrijpende de dingen die des Geestes Gods zijn", redeneert met zijn hart (al is het niet met de mond) "uit mij en door mij en tot mij zijn alle dingen" - hij gelooft met geheel zijn hart de belofte van de duivel:"Gij zult als God zijn, kennende het goed en het kwaad", al belijdt hij met zijn mond het tegenovergestelde. Dat is "de vuile bron van alle wanbedrijven". Tegen de werkelijkheid van deze dingen verzet zich de mens met al de kracht die in hem is, ^{[17][17]} om als God het niet vermoedt erdoor verpletterd te worden. Want "Deze wordt gezet tot een val en opstanding van velen in Israëel, en tot een teken dat wedersproken zal worden.(Luk.2:34). Petrus spreekt op de Pinksterdag van "bloed en vuur en rookdamp". Al de oordelen die gekomen zijn en nog zullen komen hebben als eerste oorzaak het loslaten en verwerpen van deze leer.

¹⁶[16] Dit is reeds begonnen vanaf het jaar 1600 toe men **WET EN EVANGELIE MET ELKAAR IS GAAN VERMENGEN**.

¹⁷[17] Vooral als men 'levendgemaakt is' en men onder invloed is van de bedriegelijke (valse) leer. Men wordt dan gepleistert met loze kalk door leraars die menen 'van God geroepen' te zijn en verkondigen dat men een "kleintje in de genade" en een 'bekommerde tobber' is.

De Drieënige God roept ons echter toe: "Keert weder, gij afkerige kinderen, Ik zal uw afkeringen genezen." Dit woord komt tot ieder onzer persoonlijk, opdat onze ziel als een buit nog gered worde. "Tot de Wet en tot de getuigenis: Zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben." (Jes.8:20).

B

"Laat ons toezien, dat wij onze harten niet verharden, gelijk onze vaders deden in de woestijn, opdat Hij Zijn genade niet van ons wegneme en wij en onze nakomelingen in diepere duisternis vallen dan wij ooit geweest zijn. Want God kan toch de verachting van Zijn Woord niet ongestraft laten voorbijgaan. En dat is de enige oorzaak dat wij aldus de gehele wereld vervuld zien met bloedige oorlogen en gruwelijke oproeren - en wij zien nog het einde niet."

Uit: "Getrouwe Vermaninge" door
Marnix van St. Aldegonde.